
Petrik Iván

LÉGY ÉS RAGTAPASZ

Lenyűgözött az Ararát fénylő csúcsa akkoriban,
nem a Szaharát, a Lánchidat becsültem
jobban, a szürke deszkákig elázott tetők alatt.
És ami ezzel járt,
tetőterekben torzuló díszvilágítást,
mely estémre szebb éjszakát ígért.
Mindez jobb volt, mint hinni érdemes,
s a kérlelhetetlen enyészet jó barát vala.
Csomós érzelembefőttjeink már dunszt alatt,
és penész ülte meg a legjavát, könyv nélkül
tudtam, hogy a szalicil nem nátrium-benzoát,
pedig úgy lett volna jobb:
ami birtokomban van, romlandó marad.
Mert minden változat fényes tettekhez
tapad, miért is kellene örök szavatosság.
Kivert a víz, ha e szűkös repertoárt

felajánlotta a hűvös folyosófény
ágyneműk és feltúrt vágyak izzadt közén.
A szakadt kötény pedig a valamihez kezdés
öln az egy helyben topogás terpeszét takarta.
De senki sem várt még, és oly közeli volt,
amit elmondhattam volna,
oly közeli, hogy szinte meg sem történt.
Mégsem tettem le róla, megvártam,
hogy a tévedések meggyőződésé romoljanak.
A tapasztalat így dagadt. Miközben
légy és ragtapasz mellett ázott csupa aznapi var
csupa másnapi olcsó remény hipermangános vízében.
Végtére is nem kedvelik
kutyát majmoló lelkeink,
ha vágyaink az égig fel nem érnek.
Friss vér kell mégis, nem fegyverek,
mikor majd álmaidból felkelek.
Szitkaidból megvalósulok,
s kitágulnak mind a pórusok
ahogy ömlik a világba a józanodó ész.

A LEGDÉLUTÁNABB DÉLUTÁN

Fogai között oroszlános dukát, s
 valahol a Ca' Bonvicinihez közel
 csak arra várt, hogy nekiiramodjon
 egy újabb palack borért.
 A másik, a kifogyhatatlan helyett,
 és sóvárgásunk beléveszett a város ártalmas ölébe.
 Beérve ezzel a régebbivel, a vélhető maradt,
 amit egy szirén kínált épp' az imént
 a delíriumok vihartalan vizén.
 Akarhatnánk talán e hamisnál szebbet? Minden
 ízében élvezetebbet? Akarhatnánk nagyobb csöndet itt
 ahhoz, hogy a Giudecca nyirkos kövein
 visszhangozzatok, reményteli első lépések?

Víz fölött kellene megtanulni járni mindenkinek.
 Sikátorba gyömöszölni a legtágasabb életet. És minden vallomást
 szívárgó hangnak tekinteni egy távoli rádióadás
 mániákus messzeségében. Az utcára éppen csak kiszivárogo,
 ahogy megtörik a felfénylő piszoáron
 egy éjszakai étterem leghátsó traktusán.
 Ennyi jut belőle a macskakőre, haláltusát
 utánoz és nem tágul, ahogy ráhull
 a tengeri sós pára palástul, pont ott,
 ahol éhesen állok, éhesen mindenre,
 amit nem kapok meg, és amit itt mégis megtalálok.
 Kódexlapnyi derengés, évezrednyi késés: szétdobált,
 pókhálószövésű rongyok. Kínoz a szépsége,
 hogy itt semmi, semmi sem én vagyok.

Ezen fordul meg minden,
 ezen a szűkös utcán,
 hol is? a piazzetta Santa Marián,
 néhány sarok, néhány megmagyarázhatatlan híd, ami
 sohasem egy másik partra visz,
 néhány magamban talált titok,
 amivel megtörik akaratom az ablakokban
 csicsergő
 angyalok.
 Elfecsérlem könnyen én, amivel legalább estig
 még önmagam lehetnék, amikor eltakar az éjfekete köpeny.
 A lábam előtt terjeszkedő áramlat
 bűnbocsánatot hirdet körülöttem,

és olvadó ólom minden cseppje.
 Hív, ha megjön, hív, ha lesz még
 kedve leszállni a Mestrén.
 Szól majd a San Nicolò harangja.
 Olyan távoli a föld, nincs szilárd alapja,
 minden második lépés örök, és mulandó minden egyes,
 és olyan közeli a víz, amiben egyszer majd,
 remélem, megszűnök.

De nem, nem ő látogat meg,
 én jövök el újra,
 én koldulok a Dei Miracoli mellett a suta
 terecske sarkán, én könyörgök
 a kétségbeesett turisták manúján:
 legyen Velence, ne legyen más, legyen délután,
 a legdélutánabb délután.

Imre Flóra

SANTA PRASSEDE

B. P.-nek

A San Zeno-kápolna kupoláján
 az a szomorú-szép Pantokratőr.
 Körülötte feszülő angyalok.
 Lábujjhegyen tartják föl az eget,
 a súlyos, kápráztató ragyogást.
 Éjfélkék sötét zárja őt magába.
 Vézna a test, keskeny az arc, a kéz
 csaknem áttetsző azon a tekercsen.
 Az aranyglória lenyomja vállát.
 Kire néz vajon az a komoly szempár?
 Szimmetrikus a szemöldökök íve,
 mozdulatlan a gyöngéd rajzú orr.
 A járomcsontok szinte átszakítják
 azt a finom szövetű arcbőrt.

Pár lépésre pedig ott áll az oszlop.